

Zaak van Alice Springs, Familie- en Koninkrijkszaken (Een stukje van Zijn weefpatroon)

Bij ons vertrek uit Nederland zongen wij een aangepaste vorm van het lied “Het is Uwe zaak O hoofd en Heer, waarvoor wij gaan” Zijn zaak bestaat uit verschillende zaken, waarbij Hij ons betreft. De kern van Zijn zaak heeft te maken met Zijn Koninkrijk op aarde, waar met name Zijn familie bij betrokken is. De Bijbel begint met Familiezaken. Man, vrouw en hun nageslacht spelen een belangrijke rol. Aan hen en alle families, die daaruit voortgekomen zijn, heeft Hij het Koninkrijk op aarde toevertrouwd. Dat is het verhaal (de “Haggadah”) geworden van een volk dat de naam Israël kreeg, waaruit blijkt en zal blijken dat God zal regeren. Elke keer dat wij de naam Israël gebruiken, zeggen we eigenlijk “Moge God regeren”. Helaas is de focus van Israël verlegd naar de Kerk, waar wij vooral hier in Alice Springs mee te maken hebben.

Het is wonderlijk hoe de Vader ons hier in Australië weer terugleidde naar de Kerk, maar wel met een boodschap over Zijn Koninkrijk in ons hart. Lang geleden was dat de kern van mijn roeping: “Dit Evangelie van het Koninkrijk zal in de gehele wereld verkondigd worden en dan zal het einde komen, en jij zal het einde zien komen en zien dat Israël een belangrijke rol zal spelen in het einde.”

We werden geleid naar een gemeente (hier wordt altijd alleen gesproken over kerk), die nadruk legt op het woord “familie” en onderdeel is van CRC, maar als gemeente “Christian Family Centre” heet. (Bob is hierop ingegaan in onze NB 2020, die velen van jullie via WeTransfer hebben gedownload.) Het was ook bijzonder dat juist in Papua er ook banden bestaan met deze kerkelijke denominatie. Deze kerk in Alice Springs wordt ook wel een kerk voor alle mensen genoemd, daarmee benadrukkend dat ze een multiculturele gemeente willen zijn. Inmiddels hebben we ontdekt dat elke kerk in Alice Springs Aboriginals probeert te betrekken bij hun gemeente. Je zou bijna kunnen zeggen dat dit hun doelgroep is, waardoor hun “status” bepaald wordt. Het deed ons denken hoe vroeger een gemeente in Nederland ons “hun paradepaardjes” noemde, omdat wij bij de Bauzies werkten. Maar al vroeg in onze bediening hebben we geleerd, dat het de Vader niet gaat om het werk dat we voor Hem doen, maar om het werk dat Hij in ons doet. Dat is nog steeds zo.

Wat is dan de zaak waarvoor wij hier in Alice Springs staan?

Wij arriveerden ongeveer twee jaar geleden in Alice Springs, vanuit het zuiden, terwijl er een groep fietsers uit het noorden kwam. Misschien herinneren jullie dat nog. Deze Aboriginal fietsers kwamen uit Millingimbi, een van de eilanden die wij op uitnodiging van Debra in 2011 bezochten. (We “woonden” toen al in Israël, maar gingen nog regelmatig naar Papua en we konden dat combineren met een bezoek aan Australië.) Op het andere eiland, Elcho, had voor onze komst een Aboriginal vrouw een droom, waarin ze twee vrouwen zag komen met een boodschap over Efraim. Dit was een bijzondere bevestiging van onze komst daar. Buiten dat dit een aanvulling was voor de Yolngu, zoals de bevolking daar heet, van wat God hen al geopenbaard had, was het ook een bevestiging voor onze tijd hier in Alice Springs. Een aantal jaren voor ons bezoek aan Elcho Eiland, was er een opwekking, die bekend werd als “Fire in the Outback”. Dat vuur werd door de Yolngu leiders meegenomen naar Alice Springs. Vele Aboriginals kwamen toen tot geloof. In 2011 was dat vuur bijna uitgebrand, maar toch was er een overblijfsel dat openstond om de boodschap van de rol van Juda en Efraim en Gods plan met Israël te ontvangen. De Aboriginals stonden daar meer voor open dan de blanke leiders in de kerk. Dat is wat we hier in Alice Springs ook ervaren hebben.

Vanaf onze aankomst in Alice Springs zijn we deel gaan nemen aan de “Combined Churches Prayer Meeting”. De eerste tijd van gebed, die we meemaakten was op ANZAC Hill, een heuvel waarop de rol van de Australische en Nieuw Zeelandse strijdkrachten in verschillende oorlogen wordt herdacht. De laatste tijd wordt hun rol in het Midden-Oosten en met name in Israël meer in het licht gebracht. Dat was die eerste gebedssamenkomst ook zo, en voor ons een bevestiging van de reden waarom de Vader ons naar Australië heeft geleid. Helaas is het daarbij gebleven, en speelt Israël nauwelijks een rol in de kerken in Alice Springs.

Het eerste jaar dat wij deel uitmaakten van CFC (Christian Family Centre) zei de Vader dat we er alleen mochten “zijn” en niet een taak op mochten pakken in de gemeente. We bleven wel actief in de maandelijkse gebedsbijeenkomst van de kerken, hoewel daar maar een heel klein groepje voorbidders bij elkaar komt, die slechts representatief zijn voor een klein aantal kerken. In dat jaar zijn we wel (op verzoek van een vrouw, die meer wilde weten over de feesten en Israël) op zaterdag een Bijbelstudie (Midrash) begonnen bij ons aan huis. Dat jaar nodigde we deze groep, en de voorgangers van CFC en de leiders van de gebedsgroep, uit om Pesach bij ons te vieren. Geen van beide kwamen, maar wel een leiders echtpaar, dat de gemeente van CFC ondersteunt. We waren toch met 20 mensen en het was een bijzondere avond.

Toen we dat in het najaar van 2019 opvolgden met het vieren van het Loofhuttenfeest bij ons thuis, waren we verheugd dat er een cross-sectie van de gemeente aanwezig was bij de eerste maaltijd. Later hoorden we van Helena en Shirleen, twee Aboriginal vriendinnen, dat zij eigenlijk nooit uitgenodigd worden voor een maaltijd met blanken. We hadden daarmee iets doorbroken. Helaas kwam de volgende dag Ben, de voorganger van CFC, bij ons op bezoek en verzocht ons hier zijn gemeente niet meer bij de betrekken, want daar waren ze nog niet aan toe. Juist toen we van slechts aanwezig te “zijn”, iets meer begonnen te laten zien van de boodschap die wij mee gekregen hebben, werd er op de rem getrapt. Dit maakte de situatie niet makkelijker, maar we werden wel toegelaten tot de wekelijkse bidstond en de celgroep van de “elite”, waar Helena ook mocht komen, maar zich vaak niet thuis voelde. De scheiding tussen “blank en zwart” (wat nu ook weer zo actueel is) is in alle secties van de maatschappij hier zichtbaar en voelbaar.

Het is wonderlijk dat juist tijdens de “lock-down” een aantal Aba-Original vrouwen naar ons huis bleven komen, omdat ze hongerig waren naar het Woord en de boodschap over de rol van Israël en de betekenis van de feesten. In de periode van Pesach tot Pinksteren hebben we die 50 dagen op een bijzondere wijze mogen doorbrengen. Hoewel we hierover nog een nieuwsbrief hopen te schrijven, willen we alvast enkele hoogtepunten aanhalen, maar ook het dieptepunt dat hier op volgde.

In onze Pesach brief (als je die gedownload hebt) heb je iets kunnen lezen over hoe we de connectie gelegd hebben met de “plaag” ten tijde van de regering van Koning David en de “plaag” in deze tijd. Met het kleine groepje Aba-Original vrouwen, die verlangen Abba’s oorspronkelijke plan te leren kennen, hebben we Pesach en het Feest van de Ongezuurde Broden gevierd. Daarna hebben we stilgestaan bij de mogelijkheid om dat nog een keer te doen in de tweede Bijbelse maand en hebben die uitdaging ook bij jullie neergelegd en zelfs bij de voorgangers van de kerken in Alice Springs. In onze brief identificeerden we ons met de brieven die Hizkia aan de Familie van Israël zond, de twee huizen.

De reacties hierop varieerden van onwetenschap, niet begrijpen tot “wij hebben dit al in de eerste maand gedaan”, dit is niet nodig, in een uiting van religieuze hoogmoed. Hier lopen we daar ook tegenaan als we meer willen vertellen over het geweldige Meesterplan van God, waar wij zo vol van zijn. Wij noemen dat hier “Arrogance and/or Ignorance” die een blokkade zijn in het openstaan voor wat de Geest tot ons spreekt in deze tijd. Dat is ook de uitdaging die staat in de brieven aan de gemeenten, beschreven in de eerste hoofdstukken van Openbaring.

Even een leuk voorbeeld hiervan, toen wij in de laatste week van de 50 dagen elke ochtend voorbede deden in de openlucht voor de zogenoemde (zogenaamde is misschien meer toepasselijk) “Uniting Church”, er een man in een scootmobiel naar ons toekwam om te kijken naar de Menora, die we voor die week meegenomen hadden. Al de weken dat we daar gebeden hebben kwam hij altijd ’s morgens langs en riep “God bless you ladies!” Soms hadden we een kort gesprekje. Hij is verbonden met het Leger des Heils. Maar deze keer vroeg hij vanwege de Menora, zijn jullie Joods? We hebben toen eenvoudig iets uitgelegd over onze relatie met Juda en over de Menora, die ook in het boek Openbaring voorkomt. Hij zei heel enthousiast, dat ga ik eens lezen. We hopen en bidden dat hij zal horen wat de Geest tot de gemeenten zegt. Helaas zijn er maar weinig die willen luisteren, met name de kerkleiders. Ze zeggen het wel, maar luisteren niet als het niet past in de kaders van de geloofsbelijdenis en doctrines van hun kerkgenootschap. Dit is waar we net voor de lock-down tijdens de gebedsconferentie bij hebben stilgestaan in onze gebeden. (Je zult later misschien begrijpen waarom deze kleine gebedsbijeenkomst zo betekenisvol was.)

Reagerend op de opmerking “wij hebben al Pesach gevierd in de eerste maand”, stelden wij de vraag: “Hebben wij het al gevierd zoals het werkelijk door God bedoeld is?” Daarbij stelden we onszelf ook die vraag. Is dit een tweede kans om het Huis Gods, en wat dat nu betekent in deze tijd, te reinigen? Misschien niet letterlijk, maar wel geestelijk, dat wordt door Juda ook gedaan, als we alleen maar denken aan Rabbi Yehuda Glick. Maar hoe staat het met onze relatie tot het Huis, dat een huis van gebed voor alle volken genoemd wordt?

Dat doet me ook denken aan de Hoge priesterlijke zegen, die nu over alle landen van de wereld uitgezongen wordt. Ontroerend als je die Zoom momenten ziet. Het raakt je aan de ene kant, maar het roept ook vragen bij mij op. Het is de zegen van de Hoge priester, die wij nu kennen als Yeshua. Wat zei Mozes tegen Aaron en zijn zonen?

Zo zullen zij Mijn naam op de Israëlieten leggen ... (Num. 6:27) Hoeveel mensen realiseren dit als zij die zegen zingen, dat daarmee Zijn naam op ons gelegd wordt. En waarom kunnen we “ons” zeggen? En als we dit zingen voor duizend generaties, denken we dan vooruit aan de generaties na ons of kijken we naar de duizend generatie die al voorbij zijn gegaan sinds die zegen voor het eerst is uitgesproken? Wat betekenen die generaties in deze tijd? Soms wekken deze vragen irritaties op bij de mensen met wie wij deze vragen delen. Maar we stellen deze vragen niet om te corrigeren, maar om samen na te denken over waar de Geest ons toe bepaalt.

Dit heeft ertoe geleid dat we door een dubbele reiniging zijn gegaan. We vierden twee keer het Feest van de Ongezuurde Broden, eerst persoonlijk en toen gericht op wat ook Hizkia's verlangen was, Zijn volk te herenigen. De tijd die wij apart gezet hebben, was een diepe tijd van voorbede voor de Kerk, voor de Familie die de Vader aan het herenigen is en het vieren van deze dagen met elkaar per Zoom, zelfs met “ons gezin” in Papua om uitdrukking te geven aan wat dit betekent voor ons. Vele bijzonder momenten hebben we mogen meemaken, waar nog een verhaal overgeschreven moet worden. We zijn dankbaar dat sommigen wel gehoor hebben gegeven aan deze uitdaging, ook in Nederland, en hun ervaringen met ons gedeeld hebben.

Eigenlijk was het een tweede Pesach met twee opeenvolgende Feesten van Ongezuurde Broden, waarbij de tweede misschien verwijst naar het Loofhuttenfeest, waarbij wij als “ongezuurde broden” terug kunnen kijken op onze uittocht uit Egypte en de reis door de woestijn, toen we in Loofhutten woonden. Dat is het Feest van grote vreugde, maar daar gaat wel een Grote Verzoendag aan vooraf. Dat realiserend hebben we de laatste drie weken van de vijftig dagen in gebed doorgebracht. Die drie weken begonnen met een ontmoeting in de openlucht voor de kerk, die ik al eerder noemde. Die kerk staat in het hart van Alice Springs, waar de kolonisten de eerste kerk gebouwd hebben. Ik schrijf bewust niet zendelingen omdat de Aboriginals ook in de kerk nog steeds de overheersing van de blanke ervaren. Toch zijn ze dankbaar dat met hun komst ook het evangelie is gekomen, maar sommigen die nu wedergeboren zijn en vergeving en genade kennen, voelen zich toch vaak “opgesloten” in de kerk, waar ze gevoed worden met melk alsof ze altijd afhankelijk moeten blijven van de blanke leiders.

Tegenover de kerk, waar wij na de lock-down voor het eerst weer samen mochten bidden, staat een paal met richtingaanwijzers naar een aantal grote steden in de wereld met vermelding van de afstand vanaf Alice Springs naar die steden. Helaas ontbrak Jeruzalem. Bovenop staat een bordje van de Lions Club, een organisatie van “leeuwen” en sinds 1986 ook “leeuwinnen” die “goede werken” doen in deze wereld. Hoewel sommige leden Vrijmetselaars zijn, is het geen organisatie die is verbonden met Vrijmetselarij, die hier in Australië zeer sterk aanwezig is.

Dat bordje van de Lions Club inspireerde ons om de Leeuw van Juda luider te laten brullen dan all die goed bedoelende “leeuwen”. We maakten een bord met de Leeuw van Juda, en een afbeelding van het Lam en de Heilige Geest met de bedoeling om dat over het bord van de Lions Club te plaatsen, maar dat lukte niet. Daarom brachten we dat bord wel elke dag mee om de Leeuw van Juda te laten brullen voor deze “Verenigende Kerk” tijdens onze gebedsdagen. We konden wel een vlag met de Leeuw van Juda ophangen

tussen de richtingaanwijzers. We hadden een trap meegenomen om in het donker 's morgens heel vroeg die vlag op te hangen. We realiseerden ons dat die vlag waarschijnlijk gauw gestolen of weggehaald zou worden. Maar hij heeft er toch in die eerste week van verootmoediging gehangen tot hij ineens verdwenen was. In die week werden we ook bepaald bij de Leeuw van Juda, de enige die waardig was om de boekrol met de zeven zegels in de hemel te openen. Wat ons opviel, was dat deze boekrol aan beide kanten beschreven was. Dit leidde tot verder onderzoek, waar wij later nog wel eens dieper op in zullen gaan.

Wat de vlag betreft, die hebben we vervangen door een aanwijzingsbordje van karton met de naam Jeruzalem erop en de afstand van 12.135 km. We hebben het zo gemaakt dat het precies lijkt op de andere borden. Het valt dus eigenlijk niet op en is tot nu toe nog niet verwijderd. Het hing er al toen een ranger (handhaver van de regels) ons aansprak over wat wij aan het doen waren. We vertelden dat we hier een aantal dagen aan het bidden waren. Hij vroeg toen, hebben jullie hier ook een vlag opgehangen? We bevestigden dit, waarop hij zei, "Ik ben helemaal niet religieus, maar zag toch dat dit een religieus object was en heb het daarom niet weggegooid. Maar het is verboden om op publiek terrein iets op te hangen." Even dachten we aan het bordje van Jeruzalem, waar hij vlak bijstond. Gelukkig keek hij niet naar de paal met de richtingaanwijzers, maar misschien zou het hem niet eens opgevallen zijn, want de rangers doen daar elke dag hun ronde. Hij zei wel, je kan de vlag op komen halen in het gemeentehuis, want we hebben hem daar bewaard. We hebben de vlag dus weer terug.

De volgende week van onze gebeden namen we de boekrol mee, die we het jaar daarvoor gebruikt hadden in het winkelcentrum toen we als een flashmob het lied "Ancient Words" zongen. Op die rol hadden we teksten geschreven in het Hebreeuws en het Engels, die verwijzen naar de Familie, de twee huizen en Gods bedoeling met Israël en ook gedeelten uit het Vernieuwde Verbond die dat bevestigen. Elke dag opende we de boekrol en lazen wat teksten en baden in die beloften en openbaringen. Op een ochtend die week zaten we wat langer op het muurtje voor de kerk voordat ik de boekrol oppakte. Met de boekrol in mijn handen kwam er ineens een man aanrennen, die riep: "Is dat een Torah rol? Ik heb Bar Mitzvah gedaan!" Met andere woorden, ik mag uit de Torah lezen. Ik vertelde dat dit een symbolische Torah rol was, waarin woorden staan over de hereniging van Israël, waarvoor wij bidden. Hij was helemaal aangedaan en verheugd dat hij weer aan zijn Jood-zijn werd herinnerd.

De week daarop hadden we (naast andere ontmoetingen) weer zo'n "Divine Appointment". Dat was de week dat we de Menora bij ons hadden en elke dag een kaars aanstaken als we baden voor een van de zeven gemeenten, ook in context tot de gemeenten in Alice Springs. We hadden zeven brieven gemaakt met de woorden over elke gemeente. Dan zie je ook een patroon dat wij volgden en toepaste in onze gebeden. Elke brief zat in een envelop met de naam van de gemeente. Op de dag dat we gingen bidden voor de Filadelfia gemeente hadden we de envelop tegen de Menora gezet en nog niet opengemaakt, maar wel de zes kaarsen aangestoken. Opeens kwam er een jong stel aan. De man stapte van zijn fiets en liep op ons af en zei: "Dit is lang geleden dat ik een Menora heb gezien." Ik vroeg hem gelijk, ben je Joods?" Dat bevestigde hij en daarom vroeg ik, denkend aan de andere Joodse man die we ontmoet hadden, heb je Bar Mitzvah gedaan? Nee, antwoordde hij, ik ben de enige van mijn familie, die geen Bar Mitzvah heeft gedaan, maar ik kom wel uit Filadelfia! In dit geval uit Filadelfia in Amerika, maar het raakte hem diep hoe hij aan zijn Jood-zijn werd herinnerd. Dit soort ontmoetingen kunnen wij niet plannen, maar als wij gehoorzaam Zijn opdrachten uitvoeren laat de Vader zien dat Hij ons gebruikt om Zijn werk te doen in mensen, ook in Juda. Wie had hier kunnen denken, dat er iets gebeurt als Efraim Juda ontmoet.

Tijdens de drie weken namen we ook deel aan de bidstond en de zondag-samenkomst van CFC per Zoom voor de kerk daar in het hart van Alice Spring. Ze waren daar wel een beetje verbaasd over, maar we konden daarover toch iets uitleggen. Ook tijdens de donderdagavond bijbelstudie namen we af en toe de gelegenheid om iets meer te zeggen over de inzichten in Zijn plan die de Vader ons gegeven heeft. Het laatste boek dat we samen bestudeerden was Esther. Maar het is net alsof wij door verschillende brillen kijken. Dat werd al duidelijk bij het eerste hoofdstuk. De vrouwen namen het op voor Vashti, die zo slecht behandeld werd door de koning. Het ging over de rechten van de vrouw. Natuurlijk werd daarna Esther

serieus genomen. Haar zalving en voorbereiding werd besproken en zo kwam ook mirre aan bod, wat zelfs Ben niet wist wat het was of wat het betekende. Hij vroeg of iemand dat wist, toen vertelde ik in mijn grote enthousiasme over het Hooglied en het beeld van de profetische rol van Yeshua etc. Later realiseerde ik me dat dit al te veel was. We legden ook iets uit over de zonen van Haman in de laatste hoofdstukken en verwezen naar bepaalde profetische tekenen in de namen van de zonen en het verband met de 10 Nazi's die opgehangen werden, waarvan er een uitriep "Purim Fest 1946". Maar dat ging langs hun heen. Toen we lazen over hoe de Joden zich mochten verdedigen en op de 13^e en 14^e Adar zoveel mensen gedood hadden, was de reactie dat dit toch wel erg wreed was, waarop wij voorzichtig aanhaalden dat als zij zich niet verdedigd hadden (met toestemming), zij zelf uitgeroeid waren en er geen Joden waren teruggekeerd naar het Beloofde Land, en dat er dan ook geen Messias geboren was. Toen Janny aan het eind van het boek de vraag stelde waarom wij eigenlijk geen Purim vieren, kwam er een heftige reactie van Rebekah, Bens vrouw, dat wij alleen de feesten van het Nieuwe Testament vieren. De vraag was slechts bedoeld om mensen aan het denken te zetten en niet als kritiek. Maar langzamerhand begon er een weerstand op te bouwen, die kort daarna tot een confrontatie leidde.

Daaraan vooraf ging een ontmoeting met Ben, waarin we uitlegden dat de Heer gesproken had dat we vanaf de zondag na Pinksteren elke keer een andere gemeente moesten bezoeken, zoals Hij ook rond de kandelaren van de zeven gemeenten had gelopen, om te zien hoe Zijn Geest aan het werk is in Alice Springs en waar gebed nodig is. We hebben toen uitgelegd dat CFC onze "eerste liefde" was en dit niet betekent dat we niet verbonden willen blijven. We spraken uit dat we gewoon op dinsdag naar de bidstond zouden blijven komen en ook naar de Bijbelstudie op donderdag en misschien af en toe naar de zondagavond dienst. We hadden een bijzondere tijd van gebed met Ben bij ons thuis. Helaas was zijn vrouw er niet bij, hoewel we haar ook uitgenodigd hadden.

De volgende ontmoeting met hen was tijdens de maandelijkse bidstond van de gezamenlijke kerken, waar zij de aanbidding leidden. Dit was opnieuw op het grasveld voor de Uniting Church en dichtbij de paal, waar het bordje Jeruzalem nog steeds hing. Er waren drie momenten, dat ik me geleid voelde om te bidden, die ik jullie wil uitleggen om te begrijpen wat er daarna gebeurde.

Na het zingen van een lied begon er een vrouw te bidden over de situatie in de wereld, die iedereen nog steeds bezighoudt. Zij bad dat ze voelde dat de Heer alles aan het omkeren is. Daarna zette Rebekah het lied "Christ is enough" in. Een lied dat wij vaak te beperkend vinden, waardoor we niet verder kijken naar wat de Vader zegt. Er is ook een refrein: No turning back! Dat bepaalde mij ineens weer bij het eerste gebed over het "omkeren", waar ook het woord "turning" werd gebruikt. Dus ik begon te bidden dat wij ons ook weer om moeten keren, wat inhoudt ons bekeren. Ik bad over "to repent en repentance", als een uitdaging en niet om in te gaan tegen het gebed van de eerdergenoemde vrouw. Wat later bleek, dat ook niet zo ervaren was door haar. Maar kennelijk wel door Rebekah.

Daarna werd er nog een lied gezongen, dat de Strijd van de Here is (The battle belongs to the Lord) en dat Hij ons de overwinning (Victory) geeft. Van harte meegezongen en toen Zachariah 14:3 en het begin van vers 4 voorgelezen en gebeden in die woorden, totdat ik het refrein van het lied herinnerde waar we zingen: "We weten hoe het zal aflopen (We know how it ends)." In mijn gebed stelde ik toen de vraag, weten we eigenlijk wel hoe het eindigt? In zekere zin was het een retorische vraag om ons allemaal aan het denken te zetten, inclusief mijzelf.

Na weer een lied, bad een fijne broeder uit India in de woorden van Jesaja 61 en dankte de Vader voor de komst van Jezus die kwam om de tijd van genezing en bevrijding aan te kondigen, als een dag van welbehagen. Ik ging daar verder op in en toonde ook mijn dankbaarheid, maar ook het besef dat de woorden, die daarop volgden nog niet waren vervuld, maar recentelijk uitgesproken waren in Nazareth, waar de Messiaanse Joodse leiders de zonden beleden namens Juda dat zij de Messias hadden verworpen. Daarna proclameerden zij de dag der Wrake, die over de aarde gaat komen en gerechtigheid zal voortbrengen. Ik had niet in de gaten dat mijn gebed hierover overstemd werd door het tromgeroffel van Ben. Dat is me later pas verteld. Toen ik zweeg, zei Rebekah dat we niet moeten stilstaan bij een dag der

Wrake want wij zijn onder de genade. Toen ik dat hoorde hief ik mijn handen op en draaide me om en vroeg mij af of de tijd was aangebroken om het stof van onze schoenen te schudden en weg te gaan uit Alice Spring. Ik zag een heldere hemel voor me en het was alsof ik omgekeerd werd en op mijn aangezicht geworpen werd in het natte gras. Daar lag ik zacht wenend en biddend tot het eind van de bidstond. Ik wilde geen spektakel veroorzaken en wachtte tot het leek dat de meeste mensen vertrokken waren. Sommige mensen probeerden me nog aan te spreken, maar die heb ik later pas weer ontmoet. Janny stond met Koshi te praten, die naar aanleiding van Jesaja 61 gebeden had. Hij zei tegen haar, zeg tegen Iris dat ze door moet gaan met bidden, dit hebben wij nodig. Dit in tegenstelling tot de brief, die we daarna van Ben ontvingen, die we hier met jullie delen om te bidden voor Ben en Rebekah en de mogelijke invloed van hun reactie. Ik geef in het Nederlands weer wat hij geschreven heeft:

Hallo Iris en Janny

Ik schrijf deze e-mail met een zwaar hart.

Ik hoopte dat we de afgelopen jaren dichter bij elkaar zouden zijn gekomen en geleerd hebben echt te horen wat er door anderen wordt gebeden.

Maar in plaats van met en naast het lichaam van Christus hier in Alice Springs te bidden, zijn jullie gesprekken en gebeden steeds meer corrigerend geworden.

Dit werd op zaterdag gedemonstreerd toen je tijdens de gezamenlijke gebedsbijeenkomst minstens drie gebeden weerlegde. Zelfs na het nummer 'Christus is genoeg', corrigeerde je iedereen in gebed. (Dit is niet zoals iedereen het ervaaarde.)

Mijn hart breekt omdat we echt, als gezin, veel van jullie houden.

We omarmden jullie flashmob idee in het winkelcentrum, we lieten je het CFC-kerkgebouw gebruiken voor je speciale evenement en we waardeerden de moeite die je hebt genomen om ons allemaal uit te nodigen voor de maaltijd. (Dat was de maaltijd van Erev Sukkot – Eerste avond van Loofhuttenfeest.)

Maar zelfs nadat de Levende God jullie allebei de gelegenheid had gegeven om deel te worden (en ik bedoel echt familie te worden) van onze CFC-gemeenschap, hield je ons op afstand.

(Je zou kunnen zeggen, dat was eveneens zo van hun kant en dat is nog zo, na een verzoeningspoging.)

Wat zou het heerlijk zijn geweest als je de CFC-familie had toegestaan deel uit te maken van jullie leven. (Dat hebben we wel degelijk gedaan, maar er werd weinig gelegenheid gegeven om ons leven te delen. Er werd dan helaas al snel "op de rem getrapt".)

En net toen we jullie beiden omhelsden, wetende dat we meningsverschillen hebben in theologie, kregen jullie de kans om ons te omarmen. (Het is altijd moeilijk in te schatten wat "omarmen" inhoudt.)

Maar je deed het niet.

In plaats daarvan koos je ervoor om gescheiden te blijven van onze CFC-familie en alleen hechte vriendschap op te bouwen met degenen die het met je theologie eens waren.

Dit verwijst w.s. naar onze relatie met Helena en Shirleen die ook tot CFC behoorden, maar al eerder teleurgesteld vertrokken waren. De bijzondere band die we met hen hebben, en nog verder aan het ontwikkelen is (wordt vervolgd in de brief over de derde zaak), heeft niets met theologie te maken, maar met een honger naar een diepere relatie met God. Zoals de meesten van jullie, die mijn lessen hebben gevolgd, weten, begonnen we juist met een inleiding dat we geen doctrines onderwijzen, maar voorbeelden willen geven vanuit het Woord over hoe geweldig Gods plan is! (melachah – vakmanschap, zoals Hij het zelf noemt)

Met een zwaar hart verzoek ik jullie om niet langer onze CFC-activiteiten bij te wonen.

Mijn hart is zwaar, omdat ik weet wat er had kunnen zijn.

Mijn hart is zwaar, omdat ik van jullie allebei heel veel hou.

Mijn hart is zwaar, omdat ik niet wilde dat je tijd hier in Centraal-Australië zo zou eindigen.

Mijn gebed is dat jullie een plek vinden waar je je van harte bij kunt aansluiten en naast hen als familie kunt dienen.

Ze hebben niet begrepen dat wij die familie allang gevonden hebben en we juist gekomen zijn om over Familiezaken te spreken, zoals Paulus eigenlijk ook al probeerde uit te leggen:

*Bedenk daarom dat u die voorheen heidenen waren **Vervreemd** (een hint) van het burgerschap van Israël en vreemdelingen wat betreft de verbonden van de belofte Zo bent u dan niet meer vreemdelingen en bijwoners, maar medeburgers van de heiligen en **huisgenoten van God***

Efeziërs 2:11-12 & 19 / HSV

In het Engels staat daar in sommige vertalingen, leden van de Familie van God.

Met tranen

Ben Matson – Leidende Voorganger

Helaas heeft hij ons als familieleden buitengesloten en het verhaal van onze kant van de Familie nooit gehoord.

Omdat Ben na die eerste maaltijd met de “Familie”, bij ons “op de rem trapte” aangaande de feesten en zaken die met Israël te maken hebben, maar wel aangaf regelmatig met ons persoonlijk tijd te willen nemen om samen te eten en elkaar beter te leren kennen, hebben we hen na deze brief uitgenodigd voor een maaltijd bij ons. Dit hebben ze geweigerd. Ze zijn ook nooit na die eerste maaltijd bij ons komen eten, hoewel we hen vele keren uitgenodigd hebben. Dit doet ons denken aan een andere voorganger, die dezelfde belofte deed toen hij ons vroeg uit hun gemeente te vertrekken omdat we elkaar niets meer te geven hadden. Ook met hem zouden we regelmatig gaan eten. De eerste uitnodiging moet nog komen

Misschien dat de Heer deze situatie al voorzien had, want Hij had ons opgedragen om na Pinksteren elke zondag een andere gemeente te bezoeken. Sinds we daarmee zijn begonnen zijn er alweer andere contacten ontstaan, die juist te maken hebben met de Zaak waarvoor Hij ons naar Alice Springs en Australia heeft gebracht.

Onze tijd in Centraal-Australië eindigt dus niet zoals Ben denkt. Ten eerste was daar broeder Hari tijdens de maandelijkse bidstond, een goede vriend van Koshi, die ik al noemde. Ze komen beiden uit India en werken als anesthesist in het ziekenhuis hier (samen met een Joodse man Rael, die wij vorig jaar met Pesach mochten ontmoeten). Hari is op bijzondere wijze tot geloof gekomen uit het Hindoeïsme. Een geweldig getuigenis hoe hij vrij snel een relatie met Israël opbouwde, hoewel er wat betreft het begrijpen van de rol van Juda en Efraim nog grote hiaten zijn.

Nog voordat deze breuk met Ben en Rebekah gebeurde, was de Vader een andere relatie begonnen te ontvouwen die te maken heeft met een grote samenkomst, die in Oktober in Alice Springs zal plaatsvinden. Dit was ook de reden dat wij ons afvroegen of we daarom moeten proberen nog langer hier te kunnen blijven. Een paar weken voor de bidstond werden wij benaderd door Rodney Rivers, een Aba-Original leider uit Perth in West Australia, die ons “begeleid” heeft op onze reis rond Australië om dit land te verzegelen met “bloedmarkers”. Elke keer als we ergens stopten belden we met Rodney en bracht hij ons in contact met Aba-Original leiders, gemeentes en communities, die ook voorkwamen in de “40 stories”, waar we toen aan jullie over geschreven hebben. De eerste ontmoeting met Rodney was bij John Blackett, die het boek “Fire in the Outback” heeft geschreven over de opwekking onder de Yolngu stam op Elcho Island en Milingimbi, waar wij in 2011 ook mee te maken kregen. John Blackett is nu degene die met Rodney de visie heeft gekregen om een samenkomst te organiseren in Alice Springs. Ze noemen het de “PREPARE Journey”. Waar ze zich op voorbereiden komt nog niet overeen met hoe wij deze “Dag van Voorbereiding” zien en wij al vaak over geschreven hebben. Maar we zijn allemaal op die reis en komen elkaar soms weer tegen. Dat vind ik zo bijzonder van Gods plan.

Hari is gevraagd om de ontmoeting hier te organiseren met de voorgangers en de Aboriginal oudsten. Dit op zich is al bijzonder, want Hari is ook een van de “nieuwkomers” in Alice Springs, die vaak argwanend worden bekeken. Dat hebben wij ook ervaren. Daardoor missen ze soms de tijd van Zijn “visitation” (cf. Lukas 19:44). We bidden dat dit niet zal gebeuren in Oktober. De samenkomst staat gepland voor 5-12 Oktober, omdat de oorspronkelijke begindatum 2 oktober al geboekt was in het stadion waar dit zal plaatsvinden. Vanwege de betekenis van deze dag en de hele opvolgende week, bidden we dat daar nog verandering in komt.

Na de “onfortuinlijke” maandelijkse bidstond nodigde Hari ons op zondag uit voor de thee (zijn vrouw is Brits). Omdat het mijn verjaardag was brachten wij een taartje mee met daarop een zwart en blank bruidje, die nog over waren van de “Raising up of the Bride” tijdens onze gebedsconferentie. Profetisch sluit dit aan bij de grote samenkomst, waarvoor wij bij elkaar kwamen om over te spreken. We hebben dus ook gesproken over de weg (prepare journey), die wij hebben mogen gaan wat betreft de geheimenis van de bruid. Dat daar aandacht voor zal zijn tijdens de samenkomsten in Oktober, lijkt ons niet waarschijnlijk. Maar we blijven bidden dat op Zijn tijd we nog een keer een “Bridal Event” mogen organiseren in het hart van het land. Maar op dit moment lijkt het dat Australië voor ons aan het vervagen is, of voor een periode op de achtergrond komt te staan.

Dit werd tijdens de bijzondere periode van 50 dagen duidelijk gemaakt. Op een nacht, het was volle maan in de tweede maand, werd ik wakker na het vieren van de tweede Pesach. Ik wilde me weer omdraaien, maar de Vader zei, Iris ik wil dat je de gebedsheuvel opgaat. Dat is de heuvel in onze tuin waar we een bord gezet hebben met “Een weg die verder omhoogvoert ...” Ik had geen zin in een koude nacht de heuvel op te klimmen. Maar werd meteen herinnerd aan het Hooglied, waar de Geliefde aan de deur klopte van Zijn geliefde en zij geen zin had om op te staan. Toen ze dat uiteindelijk wel deed, was Hij weg. Hij had wel het teken van Mirre op de deurhendel achtergelaten. Dat was voor mij eigenlijk ook zo, een profetisch teken. Met een dik vest aan ging in naar boven. Het was heel licht vanwege de volle maan en ik zag de plaat met het bloedspoor en de cirkel van vuur om Australië heen en in het hart van het land, het kruis en onze tentpin, die wij daar geplaatst hadden. De kaart was helemaal vervaagd door de hete zon van de zomer. En dat was het moment waarop de Vader zei: “Australië gaat vervagen.” Nu beseffen we dat dit ook een persoonlijke boodschap voor ons was. Zo belangrijk dat ik ervoor uit mijn bed moest komen. Het verbaast ons altijd weer hoe de Vader ons voorbereidt op belangrijke beslissingen of veranderingen in ons leven. Misschien dat we de “PREPARE Journey” nog mee mogen maken, maar dan zal Australië voor een door Hem bepaalde tijd vervagen en op de achtergrond komen te staan, omdat Hij andere zaken voor ons heeft.

Over die zaken kregen we ook een hint op mijn verjaardag. Die ochtend gingen we naar de dienst in een kleine Pinkstergemeente. Dit was al de derde gemeente die we bezochten, zoals de Vader ons opgedragen had. We werden met veel warmte verwelkomd en aan het eind van de ontmoeting met de gemeente, werden we uitgenodigd om weer terug te komen. We legden hen uit dat we langs alle gemeenten in Alice Springs moesten gaan, waarop een vrouw zei, ik weet dat jullie weer terugkomen! Waarschijnlijk had ze gezien en gehoord hoe er tot onze verbazing allerlei connecties bestaan met de jonge voorganger Nate (van Nathanael = Gift van God). Nate is opgegroeid in Papua New Guinea waar zijn ouders zendelingen waren. Hij heeft in zijn jeugd ook een tijd op de Solomon Eilanden gewoond, waar Michael Maeliau vandaan komt, die de visie ontving om de Glorie terug te brengen naar Jeruzalem. Dit werd opgevolgd met de verootmoediging van de Messiaanse leiders in Nazareth eind vorig jaar en de proclamatie van de Dag der Wrake. Wonderlijk hoe tijdens dit bezoek al deze zaken weer bij elkaar komen. Maar het gaat nog verder, want Nate vertelde dat zijn ouders nu de regionale leiders van de Pacific zijn voor hun denominatie en hun basis hebben in Vanuatu! Voor degenen, die ons allang gevolgd hebben is deze connectie ook wonderbaarlijk, want mijn roeping is nauw verbonden met Vanuatu dat toen nog de Nieuwe Hebriden heette. Het was door John Payton (uit Schotland – ook een connectie), die daar zendeling was, dat mijn hart zich opende om God te dienen en Hij Zijn veel grotere plan met mijn leven kon beginnen te openbaren. Inmiddels heeft Hij ons ook naar Vanuatu gebracht, waar we naast de wortels van mijn roeping ook het eiland Espiritu Santo konden bezoeken, waar de Queirós dacht het grote Zuidland (Australis)

gevonden te hebben en het opdroeg aan de koning van Spanje om daar een kolonie te vestigen. Over het effect van het kolonialisme hebben we daar toen gebeden en ook aan jullie verslag over uitgebracht. Hoe wonderlijk dat we juist nu weer nieuwe connecties krijgen in dit gebied, waar de Vader ons nog verder wil gebruiken om mensen voor te bereiden op de komst van Zijn Koninkrijk en hen net zoals wij, te bepalen bij het punt dat hoe wij nu leven, bepalend is voor onze plaats in Zijn Koninkrijk.

Je begrijpt dat wij verheugd zijn dat onze tijd in Centraal-Australië misschien nog niet ten einde is, maar de Vader juist in deze fase laat zien hoe Hij de weg verder gaat openen voor ons hier in de Zuid Pacific en de eilandstaten rond Australië. Misschien dat onze basis zich opnieuw zal verplaatsen naar Papua, zodat we vandaar die eilanden mogen bereiken met de "Ancient Words", die nog steeds betekenis hebben, terwijl Australië even op de achtergrond komt en deuren hier op een andere wijze weer open zullen gaan. In een tijd als deze, waar een andere "kroon" (corona) centraal staat, is alles onzeker, maar leren we nog meer om ons over te geven aan Zijn plan en Zijn voorziening in alles wat nodig is om Hem te dienen. Dat geldt voor onze gezondheid, financiën, het reizen in dit gebied, onderdak en onderhoud, maar boven alles dat Hij ons blijft inspireren door Zijn Woord.

Dank voor jullie betrokkenheid bij ons leven in gehoorzaamheid aan onze Vader door Zijn Zoon en met de hulp van de Heilige Geest,

Janny en Iris

